

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: T.D., nar. ..., ev. č. X, st. přísl. Vietnamská socialistická republika, t.č. pobytem: X,
zastoupeného: Mgr. Ing. Jakub Backa, advokát, se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6,
 proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti
 rozhodnutí žalovaného ze dne 4.12.2017, čj. OAM-174/LE-LE05-LE26-PS-2017,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Ustanovenému zástupci advokátu Mgr. Ing. Jakubu Backovi se přiznává odměna ve výši 8.228,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal blanketní žalobu proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného, kterým byl ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o azylu“*) zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a byla mu ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovena doba trvání zajištění do 21.3.2018. Žalobce požádal o ustanovení advokáta Mgr. Ing. Jakuba Backy svým zástupcem.

V **doplnění žaloby** žalobce prostřednictvím ustanoveného zástupce namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu. S povinností zvážit možnost uložení zvláštních opatření se vypořádal na str. 5 napadeného rozhodnutí, avšak předmětné vyhodnocení použitelnosti zvláštních opatření bylo zcela nedostatečné, zavádějící a zjevně nesprávné.

Podle článku 15 preambule směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (*dále jen „přijímací*

směrnice“): „Zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v jasně vymezených výjimečných případech stanovených touto směrnicí a v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti, pokud jde o způsob i účel zajištění.“ Tento princip se poté promítne v potřebě primárního využití zvláštních opatření zakotvené v § 46a odst. 1 zákona o azylu, podle nějž „ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření“. Z logiky věci tedy důvody umožňující zajištění jako takové v naprosté většině případů nejsou totožné s důvody znemožňujícími využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu a žalovaný je povinen se při vysvětlení svého přesvědčení o údajné nemožnosti využití zvláštních opatření vypořádat se všemi klíčovými prvky žalobcovy pobytové historie. Žalovaný této své povinnosti nedostál a nijak se nezabýval specifickými okolnostmi žalobcova případu, což mělo za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

Žalovaný nesprávně vycházel z jakési fikce žalobcovy nespolehlivosti pramenící ze skutečnosti, že žalobce nevycestoval z území České republiky (*dále jen „ČR“*) v době stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění, aniž by jakkoliv hodnotil to, že žalobce nevycestoval pouze z toho důvodu, že se domníval, že dosud disponuje právem pobývat na území ČR s ohledem na probíhající soudní řízení přezkouvající rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. Žalobce se ostatně dobrovolně dostavil na pracoviště cizinecké policie v domnění, že se na území ČR nachází legálně, a hodlal svoji situaci řešit, bylo tedy zřejmé, že žalobcova situace byla zcela specifická, a nebylo přijatelné, že si žalovaný vystačil s obecnou úvahou, aniž by blíže vyhodnotil konkrétní okolnosti žalobcova zajištění.

Žalobce zdůraznil, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců, jakož i do zákona o azylu byla nutnost implementace čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (*dále jen „návrátová směrnice“*). Právní předpis členského státu upravující danou problematiku musí být vždy vykládán v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice. Na tuto skutečnost ostatně Nejvyšší správní soud upozornil již ve svých rozsudcích ze dne 7.12.2011, čj. 1As 132/2011-51, a ze dne 28.3.2012, čj. 3As 30/2011-57. Např. v rozsudku pod čj. 1As 132/2011-51 Nejvyšší správní soud shrnul, co bylo smyslem a cílem právní úpravy zvláštních opatření za účelem vycestování. Z odůvodnění tohoto rozsudku žalobce uvedl podstatnou pasáž.

Žalobce dále upozornil na to, že Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 28.2.2016, čj. 5Azs 20/2016-38, po předložení věci rozšířenému senátu výslovně odmítl dosud rozšířenou praxi správních orgánů, podle níž v případě, že cizinec již z území ČR po pravomocném rozhodnutí o vyhoštění nevycestoval, je fakticky vyloučena možnost uložení zvláštních opatření, a to právě pro rozpor tohoto názoru a praxe s návratovou směrnicí. Tímto rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ovšem odpadl zásadní argument pro zajištění žalobce, bez bližšího posouzení míry pravděpodobnosti, že žalobce bude mařit řízení o udělení mezinárodní ochrany a nebude spolupracovat s žalovaným, bylo pak napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Pokud by soud napadené rozhodnutí považoval za přezkoumatelné, zdůraznil žalobce, že v jeho případě nebyl dán důvod k neuložení zvláštních opatření, jelikož žalobce dlouhodobě spolupracuje s příslušnými orgány cizinecké policie, nehodlá se skrývat a je schopen dobrovolně se dostavit k jakýmkoli úkonům příslušných správních orgánů. Pro

úplnost žalobce poukázal na to, že velmi podobným případem se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 22.12.2016, čj. 7Azs 269/2016-21, v němž rovněž řešil otázku, do jaké míry je třeba vypořádat se s možností uložení zvláštních opatření v případě, že cizinec účelově požádal o mezinárodní ochranu poté, co byl zajištěn po nerespektování správního vyhoštění, a rovněž poté, co se dobrovolně dostavil na cizineckou policii řešit svoji pobytovou situaci.

Jelikož žalovaný posoudil situaci žalobce nepřijatelně paušálně, bez potřebné individualizace případu, aniž by se vypořádal mj. s klíčovou skutečností, tedy s tím, že se žalobce dobrovolně dostavil na orgán cizinecké policie v dobré víře o legalitě svého pobytu na území ČR, zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, pro kterou nemůže obstát. Z výše uvedených důvodů žalobce požádal soud o zrušení napadeného rozhodnutí.

Žalovaný měl podle **vyjádření k žalobě** za to, že se v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci nedopustil. Byl přesvědčen, že z napadeného rozhodnutí bylo jasné seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Správní orgán ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění.

Žalobce byl již v minulosti zajištěn kvůli maření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, kdy podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, která mu však nebyla udělena, a jeho řízení po prozkoumání příslušnými odvolacími orgány skončilo dne 26.10.2017, když Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost. Žalobci byl vystaven výjezdní příkaz, ale v době jeho platnosti nevycestoval, dál pobýval na území ČR nelegálně a v rozporu s uloženým správním vyhoštěním a vědomě mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. S ohledem na uvedené byl žalobce opětovně zajištěn dne 30.11.2017. Dne 1.12.2017 podal žalobce již v pořadí druhou žádost o mezinárodní ochranu. Z jeho jednání bylo zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude nadále mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění, jako již učinil v minulosti. Proto bylo nutné s ním vést řízení ve věci mezinárodní ochrany za současného omezení osobní svobody.

Z výše uvedených důvodů správní orgán rozhodl o zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Ve vztahu k účelovosti podané žádosti žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 15.8.2008, čj. 5Azs 24/2008-48, a ze dne 2.6.2016, čj. 7Azs 55/2016-55) a na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31.8.2016, čj. 41Az 17/2016-19.

K námitce týkající se toho, že žalovaný dostatečně nezvážil alternativy k povinnosti setrvat v zařízení v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, uvedl, že se s danými skutečnostmi plně vypořádal v napadeném rozhodnutí, kde mj. uvedl, že by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo v případě žalobce účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření v případě žalobce svědčilo nejen jeho naprosté nerespektování právního řádu i jemu uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání. Nad rámec pak žalovaný uvedl, že žalobce v minulosti na území ČR páchal trestnou činnost, za kterou byl pravomocně odsouzen.

Pro řízení o žalobě žalovaný odkázal na shromážděný spisový materiál. Námitky uvedené v žalobě shledal nedůvodnými, a proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Z předloženého **správního spisu** vyplynuly následující skutečnosti: Žalobce byl na základě rozhodnutí ze dne 30.11.2017, čj. KRPA-439760-18/ČJ-2017-000022, zajištěn za účelem správního vyhoštění. Vydání tohoto rozhodnutí předcházela skutečnost, že se žalobce dne 30.11.2017 dostavil na policii, kde bylo zjištěno, že je veden v evidenci nežádoucích osob, neboť mu bylo dne 8.12.2016 uloženo správní vyhoštění na dobu jednoho roku. Žalobce byl dne 27.2.2017 zajištěn za účelem správního vyhoštění a dne 1.3.2017 podal první žádost o udělení mezinárodní ochrany. Celé řízení ve věci mezinárodní ochrany bylo ukončeno dne 26.10.2017, kdy Nejvyšší správní soud odmítl žalobcovu kasační stížnost (usnesení nabylo právní moci dne 30.10.2017 a následně byl žalobci vydán výjezdní příkaz s platností od 14.11. do 28.11.2017). Žalobce tedy pobýval na území ČR neoprávněně. Dne 30.11.2017 do protokolu mj. uvedl, že jeho manželka žije v ČR, avšak nežijí ve společné domácnosti, a jejich syn žije v Německu s manželčinou matkou. V současné době žalobce čeká na rozhodnutí soudu o žalobě podané proti rozhodnutí o nepřiznání azylu, přičemž si je vědom, že k pobytu v ČR potřebuje platné vízum, jež nevlastní. Žalobce nevycestoval z ČR v době platnosti výjezdního příkazu, protože mu právník neřekl o rozsudku a o výjezdním příkazu si myslel, že je možno prodloužit ho (proto přišel na policii). Dne 1.12.2017 podal žalobce v Zařízení pro zajištění cizinců Balková žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž požádal o azyl, protože má ženu a dítě, kteří mají v ČR dlouhodobý pobyt, a on by chtěl získat azyl, aby zde žil a pracoval a pomáhal své ženě a dítěti, přičemž jeho žena je v současné době těhotná. Podle opisu z evidence Rejstříku trestů ze dne 4.12.2017 má žalobce dva záznamy. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 4.12.2017.

Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť účastník řízení nežádal nařízení ústního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (§ 46a odst. 8 věta čtvrtá před středníkem zákona o azylu).

Soud neshledal žalobu důvodnou.

Předmětné ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu stanoví, že ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatykácího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Žalobní námitky se vztahovaly k tomu, zda nebylo možné přistoupit k uložení zvláštních opatření namísto zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců. Ustanovení § 47 zákona o azylu bylo do tohoto právního předpisu vtěleno na základě novelizace zákonem č. 314/2015 Sb. Důvodová zpráva k tomuto zákonu uvádí: „*Jelikož je nutné na základě přepracované přijímací směrnice před individuálním posouzením nutnosti zajištění konkrétního žadatele o udělení mezinárodní ochrany rovněž posuzovat možnost uložení tzv.*

alternativy k zajištění, jsou do tohoto zákona nově upravena tzv. zvláštní opatření. Jedná se buď o povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v příslušném pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo o povinnost hlášení se ministerstvu v intervalech určených ministerstvem, není-li žadatel ubytován v pobytovém středisku (podobnou alternativu zná i zákon o pobytu cizinců). [...] Cílem zvláštního opatření je zajištění součinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to uplatněním mírnější formy, než je zajištění. [...]"

Ve vztahu k ukládání zvláštních opatření pro případ důvodu zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu nemohl soud pominout ani závěry z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28.6.2017, čj. 1Azs 349/2016-48: „Pokud jsou splněny všechny podmínky pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (tj. na základě objektivních okolností spočívajících zejména v předchozím jednání cizince existují oprávněné důvody se domnívat, že podání žádosti bylo pouze účelové), je třeba tyto okolnosti zvažovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření. Zvláštní opatření jsou zamýšlena jako mírnější alternativa k těmto důvodům. Při posouzení účinnosti zvláštních opatření proto nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. [...] Při zvažování zvláštních opatření jako alternativy k důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je proto namístě zohlednit pobytovou historii žadatele, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění. Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění.“

Z výše uvedeného je zřejmé, že žalobcova argumentace návratovou směrnicí a související judikaturou nebyla přílehavá nyní souzené věci. Úprava zvláštních opatření v zákoně o azylu je výsledkem transpozice přijímací směrnice a díky tomu má také svá specifika, byť podstata zvláštních opatření spočívající v minimalizaci nutnosti zajištění cizince je oběma směrnicím společná. Nelze však odhlížet od skutečnosti, že zvláštní opatření dle návratové směrnice a dle přijímací směrnice mají odlišný účel a také jsou uplatňována v rámci odlišných řízení, jež nelze směšovat.

Žalovaný posoudil možnost uložení zvláštních opatření žalobci a odůvodnil svůj závěr o neúčinnosti alternativ zajištění na str. 5 napadeného rozhodnutí následujícími individuálními okolnostmi žalobcova případu: Žalobce pobýval na území ČR neoprávněně bez jakéhokoliv pobytového oprávnění a nerespektoval svoji povinnost vycestovat z území členských států Evropské unie, naopak byl již v minulosti zajištěn pro maření výkonu rozhodnutí o vyhoštění. Byl rovněž opětovně zajištěn za účelem realizace vyhoštění. Skutečnosti, jimiž žalobce odůvodňoval svoji opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, mu byly bezesporu známy již před jeho zajištěním policií a jednalo se o skutečnosti týkající se jeho ženy a dítěte, proto bylo možno usuzovat, že žalobce nepocituje žádnou obavu z návratu do vlasti a žádost byla podána účelově, stejně jako tomu bylo v březnu 2017. Žalobce během správních řízení ani v podané žádosti netvrdil obavu z pronásledování či vážné újmy, přesto po svém zadržení podal žádost o mezinárodní ochranu. Z postupu žalobce bylo zřejmé, že k setrvání na území, byť nelegálnímu, využije jakékoli možnosti, včetně opakované žádosti o mezinárodní ochranu, a že vzhledem k takto účelovému jednání by byl propuštěním ze zajištění ohrožen průběh řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce se zcela vědomě vyhýbal svým povinnostem spojeným s pobytem na území ČR a pobýval zde bez pobytového oprávnění, nerespektoval právní řád ČR, v minulosti byl opakovaně pravomocně odsouzen pro páčání

vážné drogové trestné činnosti. I po propuštění z výkonu trestu žalobce nadále porušoval český právní řád.

Z úvah žalovaného je patrné, že vzal v potaz žalobcovo jednání během pobytu na území ČR, nedodržování povinností vyplývajících z právních předpisů cizineckého práva a porušení norem práva trestního, jakož i opakované účelové podání azylové žádosti a důvody jejího podání. Soud na základě těchto skutečností považoval závěr žalovaného o nemožnosti uložení některé z alternativ zajištění za odůvodněný, neboť z žalobcova jednání vyplývaly důvodné pochybnosti o jeho řádné spolupráci se správním orgánem v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany, když se navíc jednalo o v pořadí druhou žádost v krátkém časovém sledu (mezi žádostmi uběhlo 9 měsíců) a v obou případech bylo k požádání o mezinárodní ochranu přikročeno teprve po předchozím zajištění policejním orgánem.

Namítal-li žalobce, že nelze směšovat důvody zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a důvody neúčinnosti zvláštních opatření, je k tomu třeba uvést, že jejich částečné překrývání bylo posvěceno i Nejvyšším správním soudem, který judikoval, že klíčovou otázkou je, zda argumentace v neprospěch alternativ zajištění může sama o sobě obstát a zda odpovídá individuálním okolnostem případu a žadatelově pobytové historii (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.7.2017, čj. 8Azs 114/2017-35, bod 17 a násl.). V nyní projednávané věci žalovaný shromáždil informace o žalobcově pobytové historii, hovořící pro závěr, že mírnější opatření nebudou účinná, přičemž odůvodnění jeho závěrů bylo dostačující.

S tím souvisí i otázka žalobcovy domněnky o legálním pobytu z důvodu probíhajícího soudního řízení a skutečnost jeho dobrovolného dostavení se na policii v tom směru, zda neměly být důvodem pro odlišný závěr o použitelnosti zvláštních opatření. Z obsahu správního spisu je patrné, že výjezdní příkaz byl žalobci vydán teprve poté, co již nabylo právní moci konečné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci žalobcovy první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Jestliže žalobce není znalý norem tuzemského cizineckého práva, měl možnost vyvinout větší aktivitu, aby zjistil svůj pobytový status. Mohl se obrátit na svého právního zástupce, který jej – jak implicitně vyplývá z jeho vyjádření do protokolu dne 30.11.2017 – zastupoval minimálně již v řízení o kasační stížnosti. Taková snaha nevyšla během správního řízení najevo a žalobcova nevědomost tudíž nic neměnila na tom, že na území ČR pobýval nelegálně bez potřebného pobytového oprávnění, z čehož následně vycházel i žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Skutečnost žalobcova posledního nevycestování z území ČR nadto nebyla jediným důvodem, na němž žalovaný své rozhodnutí o neúčinnosti zvláštních opatření postavil.

Dále to, že se žalobce dostavil na policii, aby dle žalobních tvrzení vyřešil svoji pobytovou situaci, představuje teprve nedávný prvek jeho pobytové historie. Žalobcovu pobytovou historii však žalovaný musel posuzovat jako celek a nebylo možno přehlížet, že nynější tvrzená snaha vyřešit si pobyt na území ČR nemohla sama o sobě převážit nad závažnějšími okolnostmi ze starší doby (nerespektování správního vyhoštění, již jednou v minulosti účelově podaná žádost o mezinárodní ochranu, páchaná trestná činnost). Z naposled uvedených okolností žalovaný prokazatelně vycházel a zohlednil je při vydání napadeného rozhodnutí. Oproti situaci popisované v rozsudku Nejvyššího správního soudu pod čj. 7Azs 269/2016-21, na nějž odkazoval žalobce (šlo o odůvodnění nemožnosti aplikace zvláštních opatření toliko tím, že stěžovatelka nesplnila povinnost vycestovat z území ve lhůtě stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění, a odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ke sp. zn. 9Azs 192/2014), se tedy žalovaný v nyní projednávané věci s otázkou možnosti uložení zvláštních opatření vypořádal dostatečně, když zohlednil okolnosti celého

dosavadního žalobcova pobytu na území ČR. Ke zrušení napadeného rozhodnutí by soud mohl přistoupit jedině tehdy, pokud by byla úvaha žalovaného nepřezkoumatelná, odporovala by zákonu, příp. by došlo k natolik závažnému porušení procesních ustanovení, že by mohlo ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí. Taková pochybení však soud v nyní projednávané věci nezjistil.

Soud tudíž dospěl k závěru, že žalovaný se přezkoumatelným způsobem zabýval možnostmi uložení zvláštních opatření žalobci, posoudil individuálně okolnosti žalobcova případu, neshledal uplatnění alternativ zajištění v zařízení pro zajištění cizinců účinným, a proto také odůvodněně rozhodl o zajištění žalobce dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný své rozhodnutí řádně a logicky soudržně odůvodnil.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „s.ř.s.“*).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Součástí žaloby byl návrh žalobce na ustanovení právního zástupce. Usnesením ze dne 3.1.2018, čj. 17A 160/2017-21, byl zástupcem ustanoven Mgr. Ing. Jakub Backa, advokát. Podle § 35 odst. 9 s.ř.s. v takovém případě platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování advokátem stát. Proto byla ustanovenému zástupci přiznána odměna za zastupování za 2 úkony právní služby (první porada včetně přípravy a převzetí zastupování; doplnění žaloby ze dne 7.1.2018) ve výši 3.100,- Kč/úkon, celkem tedy 6.200,- Kč, a náhrada hotových výdajů za 2 úkony právní služby v paušální výši 300,- Kč/úkon, celkem tedy 600,- Kč, dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Tato částka byla zvýšena o částku 1.428,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí **8.228,- Kč**. Předmětná částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 25. ledna 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně